

6 x

V a l s

Frenkie Teijzib

Mijn bijzondere dank gaat uit naar

Inez Doreleijers

voor haar oprechte enthousiasme,
het kritische commentaar en de nimmer aflatende steun

&

Chris Courtens

voor haar artistieke coverontwerp
en belangeloze inzet

&

Tessa Miesen en **Sanne van der Hulst**

voor hun nauwkeurig proeflezen,
hetgeen mij behoed heeft voor onflatteuze flaters

&

Sacha Tijnstra

voor haar opmerkzame kijk op het totaalplaatje
tijdens het proeflezen.

V e r h a l e n

1 L a f b e k 7

2 S t a l k e r 32

3 M o n e y m a k e r 46

4 T r e i t e r a a r 79

5 O p l i c h t e r 93

N o v e l l e

6 H a r t e n d i e f 107

Van dezelfde auteur :
6 x Schuld

Auteur: Frenkie Teijzirk

Cover: Chris Courtens – Sweet Memory Tattoo Studio Maastricht

ISBN 9789463425834

NUR 305

© FrenkieTeijzirk

1e editie 2017

Imprint Boeken uit Limburg

Mail: frenkietejzirk@gmail.com

Facebook: Frenkie Teijzirk-pagina

Website: <https://indieauteurfrenkietejzirk.wordpress.com/>

1

L a f b e k

Ik ben vernederd en nu houdt het op. Zo kan ik niet verder leven, en daarom neem ik afscheid om deze ellende voorgoed achter me te laten. Het zal me kwalijk worden genomen, maar niemand bepaalt wat ik doe.

◆ A t z e - vrijdag rond half vijf ◆

‘Wanneer heb je de huur voor me?’

Birthe stond in de deuropening zonder eerst aan te kloppen want fatsoensnormen kent ze niet. Ze zag eruit als een pin-up die ontsnapt is aan een fifties poster. Ik was er onderhand aan gewend. Getoupeerd haar, dobbelstenen in haar oren, een te strakke jurk bezaaid met rode kersjes, zwarte naadpanty’s en stilettopumps. Alleen het brandweerrood geverfde haar en de tattoos op haar armen bewezen dat ze in het heden bestond. Dit visueel drama maakte ze compleet met een theatrale gemoedstoestand.

Uitdagend keek ze me vanonder haar valse wimpers aan en demonstratief zette ze haar handen tegen het deurkozijn alsof ze wilde voorkomen dat ik mijn kamer uit zou vluchten. Al zou ik dat willen, ik zou me onmogelijk langs haar sixpack van vetrollen en borsten – waar ging het een in het ander over? - kunnen wringen, zelfs niet met mijn tener figuur.

‘Het is nog lang niet de eerste van de maand.’ zei ik en ik keek haar hooghartig aan. Dat kan ik als de beste. Ik heb volop geëxperimenteerd met mijn mimiek; onderdanig, verleidend en afwijzend vernederend. Die laatste is tricky omdat ik twee uitdrukkingen tegelijk moet samenbrengen in één expressie. Als ik niet voor de studie Communicatie had gekozen op de uni, was ik naar de toneelschool gegaan.

‘Ik moet het vóór de eerste hebben.’ Birthe schudde waarschuwend met haar wijsvinger, op de felrood gelakte nagels schitterden sterretjes en diamantjes en ik dacht aan kerstbomen. Ze begon zich steeds meer op te winden.

Ik krijg geen hoogte van haar, voor mij is het een wezen uit een andere wereld, en al doe ik mijn uiterste best om aardig te zijn, er is geen enkele positieve weerklank. Dat ze een absurde kledingstijl heeft en toegetakeld is met tattoos boeit me niet, ik ben geen mens met vooroordelen. Alleen die nagels, die zijn ronduit ordi. Waar ik moeite mee heb is als mensen niets doen aan hun persoonlijke groei en Birthes evolutie is gestopt op het moment dat ze haar winkel opende. Een “Salon” noemt zij het. Om in haar vakjargon te blijven; ze heeft zichzelf uitgeroepen tot nagelstyliste en permanent make-up specialiste. Oftewel nepnagels plakken en wenkbrauwen tatoeëren. Enfin, we kunnen niet allemaal wetenschappelijk onderzoeker worden zoals ik.

Zodra ik mijn master heb, neemt mijn professor me in dienst als zijn assistente. En dan kan ik hier weg. Het is een goedkope kamer maar de keuken en badkamer moet ik delen met Birthe en Onno. Birthe is een dramaqueen en Onno een onnozele nul. Eigenlijk moet ik ze alle twee niet.

◆ **B i r t h e - v r i j d a g k l o k s l a g v i j v e n** ◆

Ik telde het geld zorgvuldig na, dat doe ik altijd als zakenvrouw. Onno had me met trillende vingers al een klein deel van de huur gegeven, hij durfde me niet eens aan te kijken. Een jongen zonder ballen maar een ideale huurder. Hij geeft altijd een voorschot en prompt iedere eerste van de maand de rest. Heel iets anders dan die studente in haar skinny jeans, strakke shirtjes en kapsones. Kijk mij eens lekker slank wezen. Vel over been is ze, als je het mij vraagt. Ik stopte de biljetten in mijn roze tasje en zette het op de keukentafel naast mijn bord.

‘Ik haal het geld deze week wel van de bank.’

Ik schrok van de harde stem en draaide me in een reflex om waardoor ik mijn nagels aan de tafel stootte. Atze was stilletjes de keuken binnengeslopen en stond pal achter me gemeen in mijn oren te schreeuwen.

‘Shit!’ Ik vloek zelden maar ditmaal had ik reden genoeg, ik had de lak beschadigd en er ontbraken steentjes. De vuile trut.

‘Volgende week is het pas de eerste hoor, ik hoef de huur eigenlijk helemaal niet eerder te geven.’ Ze stond erbij als een bekakte madam en bekeek me alsof ik een of ander stinkend viswijf was. ‘Je krijgt zeker te weinig binnen met dat winkeltje van je.’

‘Hoe kom je aan die onzin?’ Ik stak mijn kin omhoog en liep naar het fornuis. ‘Er is een wachtlijst van een maand vanwege de drukte. Er zijn mensen die werken voor hun geld.’ Dat kon ze opsnuiven, de vuile profiteur met haar studielening.

Onno kwam, aarzelend alsof hij een onverwachte bezoeker was, de keuken in. Hij droeg een volle plastic tas van de supermarkt en bleef er midden in de keuken mee staan. ‘Kan ik dadelijk koken?’

Altijd die onderworpenheid, het was makkelijk en tegelijk ontzettend irritant. Ik zette het vuur onder de pannen uit. ‘Je ziet toch dat ik bezig ben.’

Ik schepte het eten op mijn bord en schoof aan de keukentafel. Mijn tasje liet ik mooi naast het bord staan want ik wilde het niet uit het oog verliezen met die twee in de buurt. Er zat me zoveel dwars. Ik had spijt als haren op mijn hoofd dat ik de huurders had toegestaan in mijn keuken, en vandaag was er weer het bewijs van dat ze keer op keer opzettelijk mijn eetlust moesten bederven. Ik had tijden moeten afspreken.

Onno zette de boodschappentas op het aanrecht, heimelijk glurend naar mij alsof ik hem ieder moment het koken alsnog ging verbieden. Hij pakte de tas uit en legde de aardappelen, groente en vlees allemaal apart op drie houten planken om vervolgens heel precies een mes naast iedere plank te leggen. Een afwijking door

zijn beroep, hij was boekhouder. Het zou me niet verwonderen als hij voor het schillen de aardappelen telde.

‘Kunnen we samen koken?’ zei Atze met een schijnheilig lief stemmetje tegen Onno en ze legde een arm om zijn knokige schouder.

Hij knikte, onttrok zich met een schuwe beweging aan Atzes omarming en graaide in zijn boodschappentas alsof hij bij het inkopen al had geweten dat er extra eten nodig was voor Atze.

‘Hopelijk lust je slavinken?’ zei hij met zijn schijterig kanis terwijl hij een plastic pakje omhoog hield.

‘Dat moet dan maar.’ Achter Onno’s rug om trok Atze haar gezicht in een huichelachtige grijns.

Haar achterbaksheid drong niet tot me door. Mijn gedachten, of eigenlijk mijn ergernissen, concentreerden zich op Onno en hoe hij zich keer op keer voor Atzes karretje liet spannen. Samen koken! Ja, zij keek hoe hij kookte. Ik ging steeds sneller eten en in mezelf maakte ik Onno uit voor zwakzinnige en debiel. Nooit rust met die twee om me heen. Ik voelde maagzuur naar boven komen en schoof het bord van me af.

‘Moet je niet salueren naar je commandant, Onno.’ schampte ik. Wat zou het, het is tenslotte mijn huis en ik zeg wat ik wil.

Hij mompelde wat, schoof zijn grote bril hoog op zijn neus, en ging zonder omkijken verder met snijden en schillen.

‘Onno houdt van koken, dat doet hij graag voor mij. En ik doe altijd wat terug voor hem.’ Atze hing tegen het aanrecht aan en volgde aandachtig Onno’s vlijtige handen.

Dat moet ik hem nageven, hij had in een mum van tijd de pannen omgewassen en het eten op het vuur gezet.

‘Ik kan me de laatste keer niet herinneren Atze, dat jij wat deed voor een ander.’ Ik stond op en zette mijn bord met een harde klap op het aanrecht. ‘Mijn eetlust is bedorven.’

‘Werkelijk?’ Atze zette grote ogen op. ‘Toch niet door mij mag ik hopen?’ Ze legde haar hand op haar borst.

Borsten die geen bh nodig hebben, die geen rugpijn geven en die hun spitse tepels op eigen kracht vooruitsteken.

‘Of ben je weer aan het diëten?’ Met de armen over elkaar geslagen bestudeerde Atze geamuseerd mijn lichaam. ‘Hoeveel kilo moet je dit keer kwijt, tien, twintig?’

Ik staarde terug tot mijn ogen begonnen te tranen, ik vertikte het om de eerste te zijn die de ogen neersloeg, en mijn hersens draaiden op volle toeren om een goed weerwoord te bedenken. Als huisbaas kon ik dat niet over mijn kant laten gaan. Voordat je het wist dacht Onno zich ook een grote bek te kunnen permitteren. Lomp gedrag moest met harde hand de kop ingedrukt worden.

Ik maakte me zo breed mogelijk, stootte mijn cup F boezem vooruit en ging pal voor Atze staan. Het was niet meer dan een miezerig stuk geraamte, als ik wilde sloeg ik met één goede vuistslag haar kop eraf. ‘Al kreeg jij er twintig kilo bij uitgeteerde boerentrien, dan was je nog niet om aan te zien.’ Ik zette een stap naar voren waardoor Atze werd gedwongen achteruit te stappen en ik voelde mijn overwinning. Tussentijds hield ik Onno in de gaten die aandachtig in de pannen roerde.

De man die zoals altijd als een laffe hond wegdook van ons gesteggel, de man die er eigenlijk niet was. En man was teveel gezegd. Het onbenullig onzichtbaar geval dat verondersteld werd van het mannelijk geslacht te zijn. Hij voelde mijn blik.

‘Ik vind het niet erg om te koken hoor.’ zei hij met gebogen hoofd. Waar sloeg dat nu weer op. Ik was onderhand helemaal over de rooie en in staat om ze alle twee met hun valse porem op de elektrische kookplaat te drukken om die verdomde grimas eraf te smelten. Maar ik hield me in. Zijn zielige, kleine oogjes achter de dikke brillenglazen keken smekend naar me op, en ik dwong mezelf te glimlachen. Hij was per slot van rekening de ideale

huurder en dat was wat telde. Met Atze zou ik later afrekenen zodat ze weer zou weten wat haar plaats was. Ik ging aan tafel zitten en zette mijn tasje voor me, ik liet me door die klerelijers niet mijn eigen keuken uit pesten.

◆ **O n n o - vrijdag bijna kwart voor zes** ◆

Wijven. Een beter woord heb ik er niet voor. En ik zat er midden tussenin. Het liefste stopte ik mijn vingers in mijn oren, ik had echter honger en de aardappelen dampten aanlokkelijk op mijn bord. Ik begon te eten, Atze links van me en Birthe rechts, en ze spuwden de ene na de andere hatelijkheid over mijn hoofd heen naar elkaar toe. Alsof ze elkaar niet genoeg hadden afgebekt. De een wilde niet onder doen voor de ander en beiden weigerden de keuken te verlaten alsof het een territorium was wat bevochten moest worden.

En ik liep mee in hun agressief gareel, ik was als lucht, samengeperst tot een doorzichtige marionet die zich gedwee liet bespelen. Omdat ik bang was. En niet alleen voor de omvang van Birthe de olifant, of voor de lengte van Atze de giraf. Nee, voor de gemeenheid van die twee hyena's. Ik grinnikte inwendig, want ze mochten me absoluut niet opmerken en zeker niet horen lachen. Maar ik moest het tegen mezelf zeggen: ik lach jullie uit, en jullie gluiperige heksen horen het geneens. Dat was mijn manier om me recht te houden. Iedere dag opnieuw sprak ik mezelf moed in om te overleven.

‘Doe jij de afwas Onno?’ Atze raakte mijn hand aan, ze voelde koud als een reptiel. ‘Ik moet zoveel studeren vanavond.’

Ze glimlachte geniepig zoals ze meestal doet als ze me direct aankijkt en haar zin wil doordrijven. Ik knikte voordat ik over mijn antwoord had nagedacht. Op mijn hoede gluurde ik naar Birthe, wachtend op haar onvermijdelijke commentaar.

‘Dus Atze, jij kookt morgen voor hem. Je doet toch altijd wat terug voor Onno?’ Birthe stond op van tafel en haalde diep adem

waardoor haar voorgevel dreigend opzwol. ‘En dan kun je in een ruk door eens de afwas doen.’

Het dreigde weer te ontsporen. Ik boog mijn hoofd dieper over mijn bord en hield onopvallend de twee vrouwen in de gaten want ik wilde geen bord warm eten of een roze tasje onverhoeds over mij heen krijgen. De boel stond op springen alhoewel het tot nu toe altijd bij verbaal geweld was gebleven. En ik had er niets mee te maken.

‘Shit!’ Atze sloeg met een aanstellerig gebaar haar hand voor haar mond. ‘Ik moet morgenavond naar mijn studiegroep, dus ik eet daar.’ Ze draaide met haar ogen en liet haar oogleden zakken. Ze had onlangs een film met Marilyn Monroe gezien. ‘Het is ons wekelijks ritueel en ik wil ze niet teleurstellen door weg te blijven.’ Birthe lachte op een onaangename manier en ik sloeg mijn ogen neer. Niet omdat Atze me verlegen maakte met haar loensende ogen, of omdat Birthe weer aan het stangen was. Het kwam omdat ik walgde. Walgde van mijn eigen lafheid.

Ik wist zelf niet waar die angst vandaan kwam hoewel mijn psycholoog consequent mijn moeder als oorzaak claimde. En daar was ik onderhand klaar mee. De angst was over vele jaren heen getransformeerd naar afkeer waardoor ik mijn moeder eindelijk uit mijn leven had verbannen. En de psycholoog evenzo.

Nee, mijn beklemming ging veel verder dan wat mijn moeder ooit had kunnen aanrichten, het was als het ware een genetische aanleg, een frictie in mijn DNA. De alomvattende vrees voor Het Vrouwelijk Geslacht. Ook voor die vrouwmensen die meegaand en timide of naïef en onbenullig zijn, zelfs voor die wezens die zeggen slachtoffer van mannen te zijn.

‘Je hoeft morgen in ieder geval alleen voor jezelf te koken.’ Birthe legde een hand op mijn schouder.

Ze hadden alle twee de neiging me onnodig aan te raken alsof ze daarmee hun heerschappij over mij tot in het lichamelijke

consolideerden. Mijn lijf verstijfde in haar greep toen Birthe zich over me heen boog en ik haar adem langs mijn gezicht voelde, haar mierzoete parfum rook. Het oversteeg de geur van de dampende aardappelen op mijn bord en ik voelde machteloze woede.

‘Onno.’ Haar stem klonk dwingend, ze trok de schouderklem strakker aan en ik keek naar haar op. ‘Kun je deze week mijn belastingaangifte voor de zaak invullen?’

Ik betreur de dag dat ik haar heb verteld dat ik accountant ben. Als ze me maar kan uitzuigen tot op het bot.

‘Beun je ’s avonds bij?’ vroeg Atze.

Ik wist niet met welk antwoord ik mezelf weer ongewild voor Atzes karretje zou spannen.

‘Het is een speciale vriendendienst van Onno.’ antwoordde Birthe triomfantelijk in mijn plaats en langzaam liet ze haar ijzeren greep los.

Ik schoof het bord van me af, misselijk van mezelf dat het protest “ik doe het niet” nooit over mijn lippen kwam.

Atze lachte. ‘Ik begrijp het, juist zoals je voor mij altijd kookt en de afwas doet. Daar zijn vrienden voor!’ En ze kneep in mijn arm, veel harder dan een vriend zou doen.

Het is niet verwonderlijk dat ik op het mannelijk geslacht val.

◆ **A t z e - z o n d a g r o n d t w a a l f u u r** ◆

In mijn badjas en met een duffe kop stond ik te wachten totdat de koffie klaar was. Het was zondag, mijn luie dag en ik was laat opgestaan.

‘Goedemorgen.’ Onno kwam de keuken binnen. ‘Heb je misschien een kop koffie voor mij?’

‘Ik heb een pot gezet.’ zei ik bot. Als hij iets vraagt is het altijd met een pathetische intonatie alsof hij bij voorbaat een “nee” verwacht. Ik ben Birthe niet.

Op dat moment liep de getatoeëerde Salon de keuken binnen en wel in een roze, doorzichtige negligé. Als finishing touch droeg ze

ondergoed uit de bijbehorende jaren vijftig; een bh die bij de tepels uitliep in gevaarlijke stijve punten waardoor haar boezem op tentstokken naar voren stak, en - twee vetrollen lager - een korset van een vierkante meter. En allemaal roze. Pluizige donsjes fladderden aan de mouwen van het geheel en het goedkope imago werd compleet door de opzichtige make-up, de schreeuwerige tattoos en de grote papillotten in het haar. Zelfs in bed hield ze halsstarrig vast aan de naoorlogse jaren van de vorige eeuw. Ze leek wel een antieke pornoster. Zonder een goedemorgen ging ze aan de keukentafel zitten.

‘Ik heb eens nagedacht.’ Ze bestudeerde haar nagels zoals ik mijn studieboeken, en haalde een vijl tevoorschijn. ‘We lopen elkaar constant in de weg rond etenstijd, het lijkt me beter om niet meer tegelijk te koken.’

Onno staarde zwijgend naar de koffiepote en ik zette een lege mok voor zijn neus. Als hij maar niet dacht dat ik hem ging bedienen.

‘Wat bedoel je daar precies mee.’ zei ik tegen Birthe.

‘Ik heb een tijdschema opgesteld, jullie kunnen na achten in de keuken of voor vijven.’

‘Acht uur ’s avonds?’ vroeg Onno.

Birthe trok haar potloodwenkbrauwen op. ‘Ik reken erop dat jullie je vanaf morgen strikt aan deze tijden houden.’

‘Dat is belachelijk!’ Eindelijk had ze het bereikt, mijn geduld was op en haar tirannieke nieuwe reglement was de druppel. ‘Dat is nooit de afspraak geweest, je kunt niet lukraak stompzinnige regels doorvoeren, control kut.’ schreeuwde ik.

Het floepte er gewoon uit, en ik verlies normaal nooit mijn zelfbeheersing. Wie dacht ze wel niet dat ze was. White trash. Ik had honger om zes uur en ik vertikte het om tot negen uur te wachten eer Onno het warme eten klaar had. Ik keek agressief dreigend naar hem - ik moet er echt meer op oefenen - want hij keek ijskoud langs me heen. Hij probeerde zich er zelfs, lurkend

aan zijn koffie, tussenuit te maken. Ik trok hem aan zijn mouw waardoor hij hete koffie over zijn hand morste en gilte als een meisje. Voor het eerst zag ik enig leven in zijn ogen achter de uilenbril.

‘Zeg jij dan ook eens wat.’ snauwde ik maar hij trok zich los en rende naar de gootsteen.

‘Dat bedoel ik nou.’ Birthe zuchtte overdreven. ‘Nooit eens rust in mijn eigen huis, altijd wat.’

Onno liet water over zijn hand stromen en mompelde in zichzelf. Ik liep de keuken uit en smakte de deur met een harde knal achter me dicht.

Ik rende mijn kamer in en ging aan mijn bureautje zitten. De tranen sprongen in mijn ogen, in dit huis kon ik niet meer blijven, dat stond als een paal boven water. Het probleem was hoe ik snel een nieuwe, goedkope kamer kon vinden, want logeren bij mijn kleinbehuisde studievrienden was geen reële optie. Totdat ik onverwachts aan mijn professor dacht. Hij was gecharmeerd van me, het was juist nog geen flirten, de ouwe viezerik. Misschien moest ik mezelf eens wat toegankelijker naar hem opstellen, zolang het nodig was.

Ik besloot een afscheidsbrief aan Birthe te schrijven en pakte mijn schrijfblok. Vanaf dit moment zou ik geen woord meer tegen haar zeggen, ik zou haar doodzwijgen. Met opgeheven hoofd en een minachtende glimlach zou ik mijn brief in haar geverfde tengels duwen en haar de rug toekeren. Zodra ik bij mijn professor terecht kon uiteraard.

Het was evident dat ze tot de dag van vertrek geen euro meer voor dit krot van mij kreeg. De huur kreeg ze altijd cash dus ze hoefde niet te dreigen met incassobureaus of rechtszaken. Als zij me denigrerend wilde behandelen, dan was ik een graadje erger en mocht ze fijn op jacht gaan naar een nieuwe huurder die gek genoeg was om na achten te willen koken. Ik zette de pen op het

papier en in het wilde weg begon ik te schrijven wat in me opkwam.

◆ **B i r t h e - z o n d a g t e g e n h a l f e e n** ◆

Onno zou geen probleem zijn met de nieuwe keukentijden, die kon ik wel handelen, Atze daarentegen had een veel te grote mond. Ik liep haar kamer binnen zonder kloppen want haar onbeschoft gedrag kreeg ze gewoon retour.

‘Jij gaat mij garanderen dat je in het vervolg tussen vijf en acht uit de keuken blijft.’

Atze zat aan haar bureau te schrijven en toen ze me zag binnenkomen schoof ze snel een boek over het papier. Haar wangen kleurden rood en ze wist zich overduidelijk geen houding te geven. Ze stond op, keek me aan met die fletse, lege ogen en ging vervolgens op haar bed zitten.

‘Hoe haal je het in je hoofd onaangekondigd binnen te komen.’ Haar stem klonk koel maar ze deed zich zelfverzekerder voor dan ze was want haar handen trilden.

Omdat ik de kots van je heb, dacht ik. ‘Ik ben hier de baas.’ Ik ging voor haar staan met mijn handen in mijn zij. ‘Geef antwoord.’ Ook ik kan een bitch zijn.

‘Wat was je vraag?’ Ze lachte me recht in mijn gezicht uit. ‘Jij kunt dan wel de baas in huis zijn maar je bent in de verste verte niet de baas over mij.’

Ze ging rechtop zitten, pakte haar hoofdkussen en omklemde het met beide armen alsof ze zich wilde beschermen tegen een stomp van mijn vuist in haar maag. Binnen een seconde wist ik dat ik verkeerd dacht, want onverhoeds gooide ze het kussen met volle kracht in mijn richting.

Ik draaide te laat opzij waardoor ik het kussen niet meer kon ontwijken, en door de snelheid van de worp werd de punt van de sloop tot een vlijmscherp mes dat mijn oog uitgerekend middenin de pupil raakte. Ik vloekte van pijn en drukte mijn vingers op het

oog dat vreselijk begon te tranen. Alleen al het idee dat ze mogelijk dacht dat ik moest huilen maakte me razend. Ik dook met volle kracht bovenop haar, voor het eerst in mijn leven was ik blij met mijn weelderig lichaam.

Ze wurmde en draaide haar lichaam onder het mijne, en haar magere armpjes maakten loze, krampachtige bewegingen in de lucht. Ze kon geen kant uit, met mijn maatje meer hield ik haar stevig in bedwang, maar door haar gespartel voelde ik dat mijn borsten een voor een uit de toch zo robuuste bh werden gedreven. Ik verhief me maar ik kon ze niet terug op hun plaats krijgen zonder het risico te lopen dat Birthe zich aan me wist te ontworstelen. Tussen de bungelende borsten door zag ik hoe ze naar adem hapte. Ik wachtte geen seconde en met beide handen duwde ik mijn borsten tegen elkaar en, voordat ze de kans kreeg te gillen, bedolf ik haar tronie met het zachte maar massieve vlees. Ik bleef de druk van mijn samengeperste boezem opvoeren zodat ze niet in mijn tepels kon bijten, ik overstelpte haar met heel mijn lichaam en drukte mijn buik en mijn onderlijf tegen het hare, ik voelde hoe mijn massa haar vermorzelde en de wilde bewegingen langzaam deed vertragen. Totdat alles tot stilstand kwam en ik niet meer dan een slap lichaam onder me voelde. De woede viel van me af en ik hief mijn borsten op. De ogen waren gesloten, de mond lag open in een stille schreeuw.

Op slag drong de waanzin en de woestheid die me had bezeten tot me door en haastig, bijna beschaamd, stopte ik mijn cup F terug in hun bh. Hoe lang had ik als een wraakgodin op haar gezeten, waren het uren, minuten, seconden geweest? Ik staarde naar haar en vroeg me af wanneer ze zou gaan gillen. Ze bleef doodstil. Ik draaide me van haar af en mijn oog viel op de schrijfblok op het bureau. Het papier dat ze holderdebolder had bedekt met een boek, alsof ze betrap werd bij iets wat ik niet mocht zien.

Ik stond op en schoof het boek weg. Met een oog, het andere nog altijd verblind door tranen en pijn, las ik de enkele regels.

Ik ben vernederd en nu houdt het op. Zo kan ik niet verder leven, en daarom neem ik afscheid om deze ellende voorgoed achter me te laten. Het zal me kwalijk worden genomen, maar niemand bepaalt wat ik doe.

Wat meende ze zich wel niet, stiekem vertrekken en me laten zitten met een onbetaalde kamer. En expres een dramatische brief schrijven alsof ik haar iets verschrikkelijks had aangedaan.

‘Denk je soms dat je er stilletjes tussenuit kunt glippen, vals loeder, achter mijn rug om opstappen zonder het recht in mijn gezicht te durven zeggen.’ Ik draaide me naar haar om en zag dat ze met dezelfde open smoel en gesloten ogen op het bed lag. Ze reageerde niet.

Op dat moment begreep ik wat er was gebeurd en wat het betekende voor mij. Het zag ernaar uit dat ik haar had doodgedrukt, gesmoord en verstikt. Oftewel; ik had haar vermoord.

Even dacht ik aan reanimeren. Het risico was echter te groot, ze zou me op zijn minst aanklagen voor poging tot moord, als ze al zou bijkomen, zo’n kreng was het wel. En dan zou ik alles verliezen, te beginnen met mijn goede reputatie. Zelfs als ik niet vervolgd werd zou niemand meer in mijn salon durven komen. De meest afschuwelijke gedachten vlogen door mijn hoofd in die paar seconden. Ik zou mijn zaak binnen de kortste keren moeten sluiten, en mijn hypotheek niet meer kunnen betalen. Waar zou ik eindigen? Als ik geluk had kon ik als onderdanig personeelslid bij een of andere tweederangs salon terecht, met wat minder geluk was de bijstand het eindstation. Over en uit.

Per slot van rekening was het Atzes eigen schuld, ze had me ertoe gedreven en dat in mijn eigen huis. Wie had nou gedacht dat ze zomaar het leven zou laten, alsof ze het zelf al meteen had opgegeven.

En uit die gedachte kwam het plan tevoorschijn. Razendsnel had mijn verstand de mogelijkheden afgewogen, de gevolgen overzien, en de enige conclusie getrokken die mij niet de kop zou kosten. De perfecte oplossing, en ik wist wat me te doen stond. De brief was mijn ontsnapping en tegelijkertijd haar doodvonnis.

Beheerst legde ik mijn vingertoppen tegen haar keel. Ik voelde geen hartslag. Een moment lang was ik opgelucht, totdat de benauwde onzekerheid terugkwam. Ik moest het zeker weten. Ik boog over haar heen al walgde ik van de nabijheid van haar huid. Ze rook naar geurige zeep en vochtig haar. Ik dwong mezelf mijn wang bij haar gapende snater te houden en meende een flauwe warmte te voelen. Geschrokken trok ik mijn gezicht weg.

Ze kon nog in leven zijn, ze kon bewusteloos zijn, maar ik mocht niet opgeven, er stond te veel op het spel. Er was geen weg terug. En ik had hier tenslotte niet om gevraagd.

Ik trok haar van het bed, ze voelde zwaarder aan dan je van die ribbenkast zou verwachten, en zette haar rechtop tegen de radiator. Ze viel naar voren en de warme geurende huid hing zwaar tegen mij aan als in een gruwelijke omhelzing. Ik draaide mijn hoofd van haar weg en duwde met een hand haar rug tegen de radiator aan, met mijn andere hand trok ik de lange stoffen riem van haar badjas. Ik baalde want ik moest mijn schouder tegen haar aanleggen om een lus te kunnen maken, weer voelde ik het slappe witte vlees, zoetgeurend als overrijp rottend fruit en de rillingen gierden door mijn lijf.

Ik mompelde tegen mezelf, en gek genoeg sprak ik heel zachtjes omdat ik bang was dat ze het zou kunnen horen. Mijn gedachten moesten leeg blijven. Niet nadenken, niet beseffen en vooral niet aarzelen. Ik trok de lus over het hoofd waardoor het geblondeerde haar als een verwelkte krans om haar hals plooiden en haalde de strik aan. Het lichaam strekte zich iets en het hoofd werd naar achteren getrokken doordat ik de wurgstrop strak trok en